

ржчно и четиритѣ отъ членовѣтъ на събора, съ изключение на Марко и неговитѣ нѣколко послѣдователи, въпрѣки волята на императора и на всички други велможи, това историческо, това прочуто съединение остана само на книга; на дѣло раздѣлението между двѣтъ черкови, западна и източна, си остана пакъ раздѣление, продължавано и до день днешенъ. Нито поданниците на Византийския императоръ и на поменатитѣ князе и властелини, нито пасомитѣ на източнитѣ иерарси, и на казания руски митрополитъ Исидоръ, подписавши това *съединение*, не рачиха по никой начинъ да го приематъ. Побѣдителъ въ това отношение за източната черкова излѣзе ефескиятъ митрополитъ Марко. Когато папата узналъ, че всички почти подписали ороса за съединението, но не и ефескиятъ митрополитъ Марко, той извикалъ: „Прочее, ние нищо не направихме“. И наистина нищо не се постигна, и флорентийскиятъ съборъ за това съединение остава просто едно историческо събитие; черковата, обаче, въ своитѣ молитви не прѣстава да се моли и до днесъ „О благостояніи святыхъ Божіихъ церквей и соединеніи всѣхъ“.

Оставихъ хубавия гр. Флоренция надвечеръ ч. на 7<sup>1/2</sup>, и въ сѣбота, 27 ноемврия (9 декемврия), осѣгнахъ при Ала, градецъ съпрѣдѣленъ между Италия и Австрия. Часа кждѣ 10 желѣзницата захвана да се възкачва по планината Беннеръ. Зрѣлище великолѣпно! По-нависоко снѣгъ, желѣзницата непрѣстанно се катери нагорѣ, като се извива ту налѣво, ту надѣсно и си пробива пжтъ прѣзъ снѣга. Застигаме и заминаваме въ Тиролъ градовѣтъ Трантъ, прочутъ за извѣстния тамъ католически вселенски съборъ прѣзъ 1545 г., послѣ Бриксенъ, Инсбрюкъ, Халъ, мѣстности, които напомнюватъ Наполеоновитѣ тамъ по-